Rudyard Kipling Rikki-Tikki-Tavi

"RIKKI-TIKKI-TAVI"

de Rudyard Kipling

elangligis Don Harlow

(el La Ĝangala Libro)

Jen la historio pri la granda milito, kiun Rikki-Tikki-Tavi tute sola entreprenis, tra la banejoj de la granda bangalo en kazerno Segoli. Darzi, la tajlorbirdo, helpis lin, kaj Ĉuĉundra, la miogalo, kiu neniam aperas meze de la planko sed ĉiam rampas apud la muro, konsilis lin, sed la veran bataladon faris Rikki-Tikki.

Li estis mungo, iom simila pro felo kaj vosto al kateto, sed kape kaj kutime musteleca. Rozkoloraj estis liaj okuloj kaj la pinto de lia maltrankvila nazo; li povis skrapi al si ie ajn, laŭplaĉe, per iu ajn kruro, aŭ antaŭa aŭ malantaŭa, kiun li elektis uzi; li povis hirtigi la voston ĝis ĝi similis al kalistemo, kaj lia militokrio, dum li trakuris la longan herbaron, estis: "Rikk-tikk-tikki-tikki-tĉk!"

Iun tagon, profunda somera inundo elflosigis lin el la truo, en kiu li loĝis kun la gepatroj, kaj portis lin, piedflirtantan kaj klukantan, al apudvoja sulko. Tie li trovis flosantan herbareton, kaj tenis tion ĝis li perdis konscion. Kiam li rekonsciiĝis, li estis kuŝanta meze de ĝardena promenejo, tre tauzite, kaj iu knabeto estis diranta: "Jen mortinta mungo. Ni funebru ĝin."

"Ne," diris lia patrino; "ni enportu kaj sekigu ĝin. Eble ĝi ankoraŭ ne mortis."

Ili portis lin en la domon, kaj iu grandulo levis lin inter fingro kaj dikfingro kaj diris, ke li ne estas mortinta, nur duone

strangolita; do ili volvis lin en kotono, kaj varmigis lin, kaj li malfermis la okulojn kaj ekternis.

"Nu," diris la grandulo (li estis anglo, ĵus translokiĝinta en tiun bangalon); "ne timigu ĝin, kaj ni vidos, kion ĝi faros."

Estas ege malfacile timigi mungon, ĉar tiu estas plenŝtopita inter nazo kaj vosto per scivolemo. La blazono de la tuta munga familio estas, "Alkuru kaj eksciu"; kaj Rikki-tikki ja estis mungo. Li rigardis la kotonon, decidis, ke ĝi ne konvenas kiel manĝajo, ĉirkaŭkuris sur la tablo, eksidis kaj ordigis la felon, skrapis sin, kaj saltis sur la ŝultron de la knabeto.

"Ne timu, Teĉjo," diris la patro. "Tiel ĝi amikiĝas."

"Ve! Ĝi tiklas sub mia mentono," diris Teĉjo.

Rikki-tikki rigardis inter la kolumo kaj kolo de la knabo, snufis je la orelo, kaj degrimpis al la planko, kie li sidis kaj frotis al si la nazon.

"Pro Dio," diris la patrino de Teĉjo, "kaj tiu estas sovaĝa bestio! Mi supozas, ke ĝi kondutas tiel malsovaĝe, ĉar ni bone traktis ĝin."

"Tiaj estas ĉiaj mungoj," diris la edzo. "Se Teĉjo ne provos pluki ĝian voston, kaj ne metos ĝin en kaĝon, ĝi en- kaj el-kuros la domon la tutan tagon. Ni donu al ĝi ion por manĝi."

Ili donis al li iomete da nekuirita viando. Tio ege plaĉis al Rikki- tikki, kaj, fininte ĝin, li eliris sur la verandon kaj sidis en la sunlumo kaj hirtigis la felon por ĝisradike sekigi ĝin. Tiam li sentis pli bone.

"Estas multaj aliaj aferoj por eltrovi pri ĉi tiu domo," li diris al si, "ol mia tuta familio povus malkovri dum la tutaj vivoj. Mi

certe restos por ekscii."

Li pasigis la tutan tagon vagante tra la domo. Li preskaŭ dronis sin en la bankuvoj, metis sian nazon en la enkon sur skribtablo, kaj brulvezikigis ĝin ĉe la cigaro de la grandulo, ĉar li grimpis sur la krurojn de la grandulo por lerni pri la skribarto. Je noktiĝo li kuris en la infanejon de Teĉjo kontroli, kiel oni fajrigas la kerosenajn lanternojn, kaj kiam Teĉjo enlitiĝis, ankaŭ Rikki-tikki algrimpis; sed li estis neripozema kunulo, ĉar li devis ekstari kaj atenti ĉiun brueton tra la tuta nokto, kaj ekscii, kio produktis ĝin. Fine envenis la gepatroj de Teĉjo, por rigardi sian filon, kaj Rikki-tikki maldormis sur la kapkuseno. "Tio ne plaĉas al mi," diris la patrino de Teĉjo; "ĝi eble mordos la knabon." "Nenion tian ĝi faros," diris la patro. "Teĉjo estas pli sekura kun tiu besteto ol se li havus snufhundon por gardi lin. Se serpento nun envenus la infanejon --"

Sed la patrino de Teĉjo rifuzis pripensi ion ajn tiel teruran.

Frumatene Rikki-tikki venis al frua matenmanĝo sur la verando, rajdante sur la ŝultro de Teĉjo, kaj ili donis al li bananaĵon kaj iom da boligita ovo; kaj li sidis sur iliaj kruroj, unu post alia, ĉar ĉiu bone edukita mungo ĉiam esperas iam fariĝi domomungo, kaj posedi ĉambrojn en kiuj kuradi, kaj la patrino de Rikki-tikki (ŝi iam loĝis en la domo de la Generalo ĉe Segoli) zorge instruis al Rikki, kion fari se li iam renkontus blankulojn.

Tiam Rikki-tikki eliris en la ĝardenon por vidi tion, kio estis videbla. Ĝi estis granda ĝardeno, nur duone kultivata, kun arbustoj somerdome grandaj: rozoj "Marŝalo Niel", limonaj kaj oranĝaj arboj, bambuaroj, kaj veprejoj de alta herbaro. Rikki-tikki lekis al si la lipojn. "Jen belega ĉasejo," li diris, kaj lia vosto kalisteme hirtiĝis je tiu penso, kaj li trakuradis la

ĝardenon, dise snufante ĝis li aŭdis tre malgajajn voĉojn en dorno-arbusto.

Estis Darzi, la tajlorbirdo, kaj lia edzino. Ili estis konstruintaj belegan neston per kuntirado de du grandaj folioj kaj kudrado ĉe la randoj per fibroj, kaj estis plenigintaj la kavaĵon per kotono kaj plumetaro. La nesto balanciĝis flanke-flanken dum ili sidis sur la supro kaj ploregis.

"Kio pasas?" demandis Rikki-tikki.

"Ni ege mizeras," diris Darzi. "Unu el niaj etuloj hieraŭ elfalis el la nesto, kaj Nag manĝis lin."

"Hm!" diris Rikki-tikki, "tio ja estas malgajiga -- sed mi estas noveveninto. Kiu estas Nag?"

Darzi kaj lia edzino nur kaŭris en la nesto, ne respondante, ĉar el la densa herbaro malsupre de la arbusto aŭdiĝis mallaŭta siblado -- terura, frostiga sono, kiu igis al Rikki-tikki resalti preskaŭ unu plenan metron. Poste, centimetron post centimetro, el la herbaro leviĝis la kapo kaj disvastigita kapuĉo de Nag, la granda nigra kobro, kaj li estis longa preskaŭ du metrojn de lango ĝis ventro. Levinte sian trionon de la tero, li staris balanciĝante flanke-flanken, same kiel la leontoda tufo balanciĝas en la vento, kaj li rigardis al Rikki-tikki per tiuj fiaj serpentaj okuloj, kiuj neniam ŝanĝas sian rigardon, kion ajn pripensu la serpento.

"Kiu estas Nag?" li diris. "Mi estas Nag. La granda dio Bram metis sian signon sur ĉiuj el nia popolo, kiam la unua kobro disetendis la kapuĉon por ŝirmi Bramon kontraŭ la suno dum li dormis. Rigardu vi, kaj timu!"

Li pli ol antaŭe disetendis sian kapuĉon, kaj Rikki-tikki vidis sur la malantaŭo la okulvitran insignon, kiu tute similas al la okula parto de hokokula ligilo. Dum minuto li timis; sed estas

neeble, ke mungo longe timu, kaj kvankam Rikki-tikki neniam antaŭe renkontis vivantan kobron, lia patrino tamen nutris lin per mortintaj, kaj li sciis, ke la metio de plenkreska mungo estas, batali kaj manĝi serpentojn. Ankaŭ Nag sciis tion, kaj funde de sia frida koro li timis.

"Nu," diris Rikki-tikki, kaj lia vosto rekomencis hirtiĝi, "kun aŭ sen signoj, ĉu vi opinias, ke estas juste, ke vi manĝu etulojn el nesto?"

Nag pensadis en si, kaj rigardis la plej etan moviĝon de la herbaro malantaŭ Rikki-tikki. Li sciis, ke mungoj en la ĝardeno pli-malpli frue signifos morton por li kaj por lia familio, sed li volis iomete trankviligi je Rikki-tikki. Do li iomete faligis la kapon, kaj flanken klinis ĝin.

"Ni diskutu," li diris. "Vi manĝas ovojn. Kial mi ne manĝu birdojn?"

"Malantaŭe! Gardu malantaŭe!" kantis Darzi.

Rikki-tikki sciis pli bone ol malŝpari la tempon por kontroli. Li saltis en la aeron kiel eble plej alte, kaj ĝuste sub li ĵetiĝis la kapo de Nagaina, la fia edzino de Nag. Ŝi estis rampanta malantaŭ lin dum li parolis, por fini lin, kaj li aŭdis ŝian sovaĝan eksiblon kiam la bato maltrafis. Li refalis preskaŭ sur ŝian dorson, kaj se li estus maljuna mungo li scius, ke jen la tempo por rompi al ŝi la dorson per unu mordo; sed li timis la teruran retrofrapon de la kobro. Li ja mordis, sed ne sufiĉe longe, kaj li saltis for de la flirtiĝanta vosto, lasante ŝiritan kaj koleran Nagainan.

"Aĉa, fia Darzi!" diris Nag, celante kiel eble plej alte al la nesto en la dornarbusto; sed Darzi konstruis ĝin preter la atingo de serpentoj, kaj ĝi nur balanciĝis.

Rikki-tikki sentis ruĝiĝon kaj varmiĝon de la okuloj (kiam la okuloj de mungo ruĝiĝas, tiu estas kolera), kaj li residis sur la vosto kaj postaj kruroj kiel kangurueto, kaj ĉirkaŭrigardis kaj babiladis pro kolerego. Sed Nag kaj Nagaina jam malaperis en la herbaron. Kiam serpento misfrapas, ĝi neniam diras ion ajn, aŭ iel ajn indikas, kion ĝi intencas poste fari. Rikki-tikki ne volis sekvi ilin, ĉar li ne certis, ke li povas samtempe trakti du serpentojn. Do li fortrotis al la gruza promenejo apud la domo, kaj eksidis por pensadi. Jen serioza afero por li.

Se vi legos la antikvajn librojn pri la natura scienco, vi trovos en ili, ke mungo mordita dum batalo kontraŭ serpento forkuras kaj manĝas ian plantaĵon kiu resanigas ĝin. Tio ne estas vera. La venko estas nur afero de okula kaj pieda lertecoj -- frapo de serpento kontraŭ salto de mungo -- kaj, ĉar neniu okulo povas sekvi la movon de la serpenta kapo dum la frapo, la afero estas des pli mirinda ol ia ajn magia plantaĵo. Rikki-tikki sciis, ke li estas juna mungo, kaj pro tio li estis des pli feliĉa, ke li sukcesis eskapi de malantaŭa frapo. Tio donis al li memfidon, kaj kiam Tecjo venis kurante laŭ la promenejo, Rikki-tikki estis preta por kareso.

Sed ĝuste kiam Teddy klinis sin, io movetigix en la polvo, kaj voĉeto diris: "Gardu vin. Mi estas morto!" Tiu estis Karait la bungaro, la polve bruna serpenteto kiu preferas kuŝi sur la polva grundo; kaj lia mordo estas same danĝera kiel tiu de kobro. Sed li estas tiel eta, ke neniu atentas lin, kaj tial li des pli damaĝas la homojn.

Denove ruĝiĝis la okuloj de Rikki-tikki, kaj li dancis al Karait per tiu stranga balanca movado, kiun li heredis de sia familio. Ĝi estas tre amuza movado, sed estas tiel perfekte ekvilibra paŝmaniero, ke oni povas desalti de ĝi en iu ajn direkto; kaj, traktante serpentojn, tio estas avantaĝa. Rikki-tikki ne sciis tion, ke li kondutas pli danĝeriĝe ol batali

kontraŭ Nag, ĉar Karait estas tiel eta, kaj povas turni sin tiel rapide, ke se Rikki ne mordus lin apud la malantaŭo de la kapo, li povus redoni frapon je la okulo aŭ lipo. Sed tion Rikki ne sciis: liaj okuloj estis tute ruĝaj, kaj li balanciĝadis, sercante bonan tenlokon. Karait ekfrapis. Rikki saltis flanken kaj provis alkuri, sed la fia, polve griza kapeto refrapis ĝis tute apud la ŝultro, kaj li devis transsalti la korpon, kaj la kapo proksime sekvis liaj kalkanojn.

Teĉjo kriis al la domo: "Ho, rigardu! Nia mungo mortigas serpenton"; kaj Rikki-tikki aŭdis ekkrion de la patrino de Teĉjo. La patro elkuris kun bastono, sed kiam li atingis la lokon, Karait estis jam frapinta unu fojon tro ambicie, kaj Rikki-tikki estis saltinta sur la dorson de la serpento, faliginta la kapon inter la antaŭkruroj, mordinta kiel eble plej alte ĉe la dorso, kaj forruliĝinta. Tiu mordo paralizis Karaiton, kaj Rikki-tikki estis tuj manĝonta lin de la vosto, laŭ la vespermanĝa kutimo de lia familio, kiam li rememoris, ke plena manĝo malrapidigas mungon, kaj se li volos teni pretaj siajn fortecon kaj rapidecon, li devos resti maldika.

Li foriris por polvbani sin sub la ricinacoj, dum la patro de Teĉjo batadis la jam mortintan Karait. "Kiel tio utilas?" pensis Rikki-tikki. "Mi jam metis punkton al la afero"; kaj tiam la patrino de Teĉjo levis lin de la polvo kaj karesis lin, kriante, ke li savis Teĉjon de la morto, kaj la patro de Teĉjo diris, ke li estas didonaco, kaj Teĉjo rigardis la tuton el larĝaj, timantaj okuloj. Al Rikki-tikki iom amuzis la bruon, kiun li kompreneble ne komprenis. La patrino de Teĉjo egale juste povus karesi Teĉjon pro ludi en la polvo. Rikki entute ĝuis ĉion.

Tiun vesperon, ĉe la vespermanĝo, promenante inter la vinglasoj sur la taglo, li povus trioble ŝtopi sin per bonaĵoj; sed li rememoris Nagon kaj Nagainan, kaj kvankam estis tre kontentigi esti karesata kaj dorlotata de la patrino de Teĉjo,

kaj sidi sur la ŝultro de Teĉjo, tamen liaj okuloj fojfoje ruĝiĝis kaj li sonigis sian longan batalkrion "Rikk-tikk-tikki-tikki-tĉk!"

Teĉjo forportis lin al la lito, kaj insistis, ke Rikki-tikki dormu sub lia mentono. Rikki-tikki estis tro ĝentila por mordi aŭ skrapi, sed tuj post kiam Teĉjo ekdormis, li forkuris al sia ĉiunokta promeno ĉirkaŭ la domon, kaj en la mallumo li renkontis Ĉuĉundran, la miogalon, kiu rampis apud la muro. Ĉuĉundra estas bedaŭrema besteto. Li krietas kaj ĉirpas la tutan nokton, provante decidi kuri al la ĉambromezo, sed tion li neniam atingas.

"Ne mortigu min," diris la preskaŭ ploranta Ĉuĉundra. "Rikki-tikki, ne mortigu min."

"Ĉu vi supozas, ke serpentomortigisto mortigas la miogalojn?" malestime diris Rikki-tikki.

"Kiuj mortigas serpentojn, tiujn mortigas serpentoj," diris Ĉuĉundra, pli bedaŭreme ol iam ajn. "Kaj kiel mi povas certi, ke Nag neniam en iu senluma nokto missupozos min vi?"

"Tute ne estas danĝero," diris Rikki-tikki; "sed Nag estas en la ĝardeno, kaj mi scias, ke vi ne iras tien."

"Mia kuzo Ĉua, la rato, diris al mi --" diris Ĉuĉundra, kaj tuj ĉesis.

"Diris kion?"

"Ts! Nag estas ĉie, Rikki-tikki. Vi devis interparoli kun Ĉua en la ĝardeno."

"Tion mi ne faris -- do vi diru al mi. Tuj, Ĉuĉundra, alie mi mordos vin!"

Ĉuĉundra eksidis kaj ploris ĝis la larmoj forruliĝis de la lipharoj. "Mi estas povrulo," li ploregis. "Neniam mi kuraĝis alkuri la ĉambromezon. Ts! Mi diru nenion al vi. Ĉu vi ne povas aŭdi, Rikki- tikki?"

Ekaŭskultis Rikki-tikki. La domo estas kiel eble plej silenta, sed li pensis povi rimarketi plej mallaŭtan skrap-skrapadon de la tuta mondo -- bruon ne pli laŭtan ol tiun de vespo promenanta sur fenestro -- la sekan skrapadon de serpentaj skvamoj sur brikaro.

"Jen Nag aŭ Nagaina," li diris al si; "kaj tiu rampas en la kloakon de la banejo. Vi pravas, Ĉuĉundra; mi ja devis inerparoli kun Ĉua."

Li ŝteliris al la banejo de Teĉjo, sed nenio troviĝis tie, kaj poste al la banejo de la patrino de Teĉjo. Funde de la glata stikita muro videblis briko eltirita por fari kloakon por la banakvo, kaj kiam Rikki- tikki enŝteliĝis apud la masonaĵa ŝirmaĵo kie estas la kuvo, li aŭdis Nagon kaj Nagainon kunflustrantajn ekstere sub la luno.

"Kiam la domo estas senhoma," diris Nagaina al la edzo, "li devos foriri, kaj tiam la ĝardeno denove estos nia. Silente eniru, kaj ne forgesu, ke la unua mordas la granda homo, kiu mortigis Karaiton. Poste elvenu kaj informi min, kaj ni kune serĉos por Rikki-tikki."

"Sed ĉu vi certas, ke ni povas gajni ion per mortigado de la homoj?" diris Nag.

"Ĉion. Kiam ne estis homoj en la bangalo, ĉu troviĝis mungo en la ĝardeno? Dum la bangalo malplenas, ni estas gereĝoj de la ĝardeno; kaj memoru, ke kiam niaj ovoj en la melonejo naskos (eble eĉ morgaŭ), niaj gefiloj bezonos spacon kaj trankvilecon."

"Tion mi ne pripensis," diris Nag. "Mi iros, sed ne necesas, ke ni poste ĉasu je Rikki-tikki. Mi mortigos la grandan homon kaj ties edzinon, kaj ankaŭ la infanon se eble, kaj silente forvenos. Tiam la banngalo malplenos, kaj Rikki-tikki foriros."

Rikki-tikki tuj jukis pro kolerego kaj malamo pri tio, kaj tiam la kapo de Nag aperis tra la kloako, kaj sekvis du metrojn da malvarma korpo. Kvankam kolerega, Rikki-tikki tamen timegis, vidante la grandecon de la kobrego. Nag volvis sin, levis la kapon, kaj trarigardis la banejon en la mallumo, kaj Rikki povis vidi la glimadon de liaj okuloj.

"Nu, se mi mortigos lin ĉi tie, Nagaina scios; kaj se mi batalos kontraŭ li sur la vasta planko, li estos la favorato. Kion mi faru?" diris Rikki-tikki-tavi.

Nag ondumis tien-reen, kaj tiam Rikki-tikki aŭdis lin trinki el la plej granda akvujo, kiun oni uzis por plenigi la kuvon. "Tio estas bona," diris la serpento. "Nu, kiam oni mortigis Karaiton, la granda homo havis bastonon. Eble li ankoraŭ havas tiun bastonon, sed kiam li venos por matene bani sin, li ne havos bastonon. Mi atendos ĉi tie ĝis li venos. Nagaina -- ĉu vi aŭdas min? -- mi atendos ĉi tie en la malvarmeco ĝis la tago."

Nenia respondo venis de ekstere; do Rikki-tikki sciis, ke Nagaina jam foriris. Nag revolvis sin, volvaĵon post volvaĵo, ĉirkaŭ la ŝvelaĵo funde de la akvujo, kaj Rikki-tikki restis morte senmova. Post unu horo li komencis moveti sin, muskolon post muskolo, al la ujo. Nag dormis, kaj Rikki-tikki rigardis ties grandan dorson, scivolante, kie li plej bone povos ekkapti. "Se mi ne rompos lian dorson je la unua salto," diris Rikki, "li ankoraŭ povos lukti; kaj se li luktos -- ho Rikki!" Li rigardis la dikecon de la nuko sub la kapuĉo,

sed tio estis tro; kaj mordo apud la vosto nur kolerigus Nagon.

"Ĝi estu la kapo," li finfine diris; "la kapo super la kapuĉo; kaj, fininte tie, mi tute ne delasu."

Tuj li eksaltis. La kapo kuŝis iomete for de la akvujo, sub ĝia kurbiĝo; kaj, kiam liaj dentoj kuntiriĝis, Rikki metis sian dorson kontraŭ la ŝvelaĵo de la ruĝa poto por teni la kapon malsupre. Tio donis al li nur unu sekondon da teno, kaj li kiel eble plej bone uzis ĝin. Poste li estis batata tien-reen kvazaŭ raton skuas hundo -- tien- reen sur la planko, supren-malsupren, kaj rondiren laŭ larĝaj cirkoj; sed liaj okuloj estis ruĝaj, kaj li forte tenis dum la korpo vipiĝis laŭ la planko, renversante la stanan ĉerpilon kaj la sapujon kaj la haŭtgrosilon, kaj frapiĝis kontraŭ la stana kuvo. Tenante, li pli kaj pli forte fermis sian makzelojn, ĉar li certis, ke li estos ĝismorte batita, kaj honore al sia familio li preferis troviĝi kun la dentoj kunigitaj. Li sentis vertiĝon, dolorojn, kaj ĝismortan skuiĝon kiam io ektondris malantaŭ li; varma vento sensentigis lin kaj ruĝa fajro bruligis lian felon. La grandan homon vekis la bruo, kaj tiu pafis ambaŭ tubojn de ŝprucpafilo kontraŭ Nag ĝuste malantaŭ la kapuĉo.

Rikki-tikki tenis kun fermitaj okuloj, ĉar li nun certis, ke li estas mortinta; sed la kapo ne moviĝis, kaj la granda homo levis lin kaj diris: "Jen la mungo denove, Alice; la etulo ĵus savis al ni la vivojn." Tiam envenis la patrino de Teĉjo kun tre pala vizaĝo, kaj vidis la restaĵon de Nag, kaj Rikki-tikki trenis sin al la dormoĉambro de Teĉjo kaj pasigis duonon de la cetera nokto, tenere skuante sin por ekscii, ĉu li vere estas kvardekoble dispecigita, kion li supozis.

Kiam venis la mateno, li sentis sin tute rigida, sed kontenta pro la faroj. "Nun mi devos trakti Nagainan, kaj ŝi estos pli danĝera ol kvin Nagoj, kaj mi tute ne scias, kiam naskos la

ovoj, kiujn ŝi menciis. Nu, bone! Mi devos iri por vidi Darzion," li diris.

Ne atendinte la matenmanĝon, Rikki-tikki alkuris la dornarbuson, kie Darzi triumfe kantis per laŭta voĉo. Tra la tuta ĝardeno disflugis la informo pri la morto de Nag, ĉar la balaisto jam ĵetis la kadavron sur la rubamason.

"Ha, stulta plumtufo!" kolere diris Rikki-tikki. "Ĉu jam estas tempo por kanti?"

"Nag mortis, mortis, mortis!" kantis Darzi. "La brava Rikki-tikki kapkaptis lin kaj forte tenis. La granda homo alportis la pumbastonon kaj Nag falis en du pecoj! Neniam plu li manĝos miajn bebojn."

"Tute vere; sed kie estas Nagaina?" diris Rikki-tikki, zorge ĉirkaŭrigardante.

"Nagaina venis al la baneja kloako kaj alvokis Nagon," Darzi daŭrigis; "kaj Nag elvenis sur la pinto de bastoneto -- la balaisto levis lin sur pinto de bastoneto kaj ĵetis lin sur la rubamason. Ni kantu pri la granda, la ruĝokula Rikki-tikki!" kaj Darzi plenigis al si la gorĝon kaj ekkantis.

"Se mi povus atingi vian neston, mi elrulus ĉiujn viajn bebojn!" diris Rikki-tikki. "Vi ne scias, kiam konduti ĝuste je la ĝusta tempo. Vi ja estas sufiĉe sekura tie en via nesto, sed ĉi tie, por mi estas milito. Darzi, ĉesu kanti dum minuto."

"Pro la granda, la bela Rikki-tikki mi ĉesos," diris Darzi. "Kio estas, ho Mortiginto de la terura Nag?"

"La trian fojon, kie estas Nagaina?"

"Sur la rubamaso apud la ĉevalejo, funebrante Nagon. Granda estas Rikki-tikki kun la blankaj dentoj."

"Al diablo miaj blankaj dentoj! Ĉu vi informiĝis, kie ŝi deponis siajn ovojn?"

"En la melonejo, ĉe la flanko apud la muro, kie la suno trafas preskaŭ la tutan tagon. Ŝi lasis ilin tie antaŭ tri semajnoj."

"Kaj vi neniam pensis, ke valoras informi min? La flanko apud la muro, vi diris, ĉu?"

"Rikki-tikki, ĉu vi manĝos ŝiajn ovojn?"

"Ne precize manĝi; ne. Darzi, se vi ne havas eĉ grajnon da saĝeco, vi forflugos al la ĉevalejo kaj pretekstos, ke via flugilo estas rompita, kaj permesos al Nagaina persekuti vin ĝis ĉi tiu arbusto! Mi devos atingi la melonejon, kaj se mi irus tien nun, ŝi vidus min."

Darzi estis klapkapa etulo, kiu neniam povis teni en la kapo pli ol unu ideon; kaj, ĉar li sciis, ke la idoj de Nagaina naskiĝis el ovoj same kiel la liaj, li komence ne opiniis, ke estas juste mortigi ilin. Sed lia edzino estis saĝa birdino, kaj ŝi sciis, ke la ovoj de kobroj signifas postajn kobridojn; tial ŝi forflugis de la nesto, kaj lasis al Darzi varmigi la bebojn, kaj daŭrigi sian kanton pri la morto de Nag. Darzi kelkmaniere tre similis al viro.

Ŝi flirtiĝis antaŭ Nagaina apud la rubamaso, kaj elkriis, "Ha, mia flugilo estas frakasita! La knabo en la domo ĵetis al mi ŝtonon kaj frakasis ĝin." Kaj tiam ŝi pli senespere ol iam flirtiĝis.

Nagaina levis la kapon kaj elsiblis, "Vi avertis al Rikki-tikki kiam mi intencis mortigi lin. Vi ja elektis malbonan lokon por lamiĝi." Kaj ŝi rampis al la edzino de Darzi, glitante tra la polvon.

"La knabo frakasis ĝin per ŝtono!" kriĉis la edzino de Darzi.

"Nu! Konsolu vin mortintan tio, ke mi venĝos vin ĉe la knabo. Mia edzo ĉimatene kuŝas sur la rubamaso, sed la knabo en la domo antaŭnokte kuŝos tre senmove. Kiel utilas fuĝi? Mi certe kaptos vin. Stultulineto, rigardu min!"

La edzino de Darzi sufiĉe saĝis por ne fari tion, ĉar birdo rigardante la okulojn de serpento tiom ektimas, ke ŝi ne povas moviĝi. La edzino de Darzi pluflirtiĝis, ploreme pepante, kaj neniam delasante la teron, kaj Nagaina plirapidigis sin.

Rikki-tikki aŭdis ilin iri laŭ la vojo de la ĉevalejo, kaj li rapidegis al la flanko de la melonejo apud la muro. Tie, en la varma rubaĵo ĉirkaŭ la melonoj, tre ruze kaŝitajn, li trovis dudek-kvin ovojn, same grandajn kiel tiujn de koketo, sed kun blankeca haŭto anstataŭ integumento.

"Ja ne unu tagon tro frue mi venas," li diris; ĉar li povis vidi, volvigintajn interne, la kobridojn, kaj li sciis, ke naskiĝinte ili tuj povos mortigi homon aŭ mungon. Li kiel eble plej rapide formordis la suprojn de la ovoj, zorgante kaĉigi la kobridojn, kaj fojfoje fosis en la rubaĵo por kontroli, ĉu li maltrafis iun. Finfine restis nur tri ovoj, kaj Rikki-tikki komencis ridi al si, kiam li aŭdis la kriegadon de la edzino de Darzi:

"Rikki-tikki, mi antaŭis Nagainan al la domo, kaj ŝi eniris la verandon, kaj -- ho, venu rapide -- ŝi intencas mortigi!"

Rikki-tikki frakasis du ovojn, kaj falis malantaŭen laŭ la melonejo kun la tria ovo ankoraŭ en la buŝo, kaj rampkuris al la verando, tiel rapide, kiel li povis meti piedon sur la teron. Teĉjo kaj liaj gepatroj sidis tie ĉe frua matenmanĝo; sed Rikki-tikki vidis, ke ili manĝas tute nenion. Ili sidis ŝtonigitaj, kaj iliaj vizaĝoj estis palaj. Nagaina estis volvita sur la mato apud la seĝo de Teĉjo, frapoproksima al la nuda kruro de Teĉjo, kaj ŝi balancis tien-reen kaj triumfe kantis.

"Filo de la granda homo kiu mortigis Nagon," ŝi siblis, "ne movu vin. Mi ankoraŭ ne estas preta. Atendu momenton. Restu senmova, ĉiuj tri. Se vi moviĝos, mi frapos, kaj se vi ne moviĝos, mi frapos. Ho, stultaj homoj, kiuj mortigis mian Nagon!"

La okuloj de Teĉjo estis fiksitaj al la patro, kaj la patro povis nur flustri, "Sidu senmove, Teĉjo. Vi ne movu vin. Teĉjo, ne moviĝu."

Tiam Rikki-tikki venis kaj kriis: "Turnu vin, Nagaina; turnu vin kaj batalu!"

"Kiam taŭgos," ŝi diris, ne movante la okulojn. "Mi baldaŭ finos la konton ĉe vi. Rigardu viajn geamikojn, Rikki-tikki. Ili estas palaj kaj senmovaj; ili timas. Ili ne kuraĝas movi sin, kaj se vi venos unu paŝon pli proksimen, mi frapos."

"Kontrolu viajn ovojn," diris Rikki-tikki, "en la melonejo apud la muro. Iru kaj kontrolu, Nagaina."

La granda serpento duone turnis sin, kaj ekvidis la ovon sur la verando. "Ha! Donu ĝin al mi," ŝi diris.

Rikki-tikki lokigis siajn piedojn po unu ĉe ĉiu flanko de la ovo, kaj liaj okuloj estis sangoruĝaj. "Kiom valoras serpentovo? Kobrido? Juna kobroreĝo? La fina -- la tute fina el la kovularo? La formikoj manĝas la ceterajn ĉe la melonejo."

Nagaina rapide ekturnis sin, forgesante ĉion alian pro tiu unusola ovo; kaj Rikki-tikki vidis la patron de Teĉjo elĵeti grandan manon, ekkapti Teĉjon ĉe la ŝultro, kaj treni lin trans la tableton kun la tetasoj, sekuran kaj neatingeblan de Nagaina.

"Trompita! Trompita! Trompita! Rikk-tck-tck!" klukridis Rikki-tikki. "La knabo estas ekster danĝero, kaj estis mi -- mi -- mi kiu kaptis Nagon ĉe la kapuĉo, hieraŭ nokte, en la banejo." Tiam li komencis saltadi, kun la kvar piedoj kune kaj la kapo apud la planko. "Li ĵetis min tien- reen, sed li ne povis forskui min. Li jam mortis antaŭ ol la granda homo dispafis lin. Mi faris tion. Rikki-tikki-tck-tck! Do venu, Nagaina. Venu kaj batalu kontraŭ mi. Nelonge vi estos vidvino."

Nagaina vidis, ke jam forpasis la okazo mortigi Teĉjon, kaj la ovo kuŝis inter la piedoj de Rikki-tikki. "Donu al mi la ovon, Rikki-tikki. Donu al mi la restantan el miaj ovoj, kaj mi foriros, kaj neniam revenos," ŝi diris, faldante la kapuĉon.

"Jes, vi foriros, kaj vi neniam revenos; ĉar vi iros sur la rubamason kun Nag. Batalu, vidvino! La granda homo jam iris por sia pafilo! Batalu!"

Rikki-tikki saltadis ĉie ĉirkaŭ Nagaina, restante ĝuste ekster la frapdistanco, kaj liaj okuletoj estis kiel ardaj braĝoj. Nagaina kuntiris sin, kaj ĵetis sin kontraŭ lin. Rikki-tikki saltis supren kaj malantaŭen. Ree kaj ree kaj ree ŝi frapis, kaj ĉiun fojon ŝia kapo frapbatis la maton de la verando kaj ŝi kuntiriĝis kiel horloĝo- risorto. Tiam Rikki-tikki ronde dancis por iri malantaŭ ŝin, kaj Nagaina rotaciis por teni sian kapon al lia kapo, kaj la susurado de ŝia vosto sur la mato havis la sonon de sekaj folioj bloviĝantaj en vento.

Li forgesis la ovon. Ĝi ankoraŭ kuŝis sur la verando, kaj Nagaina pli kaj pli proksimiĝis al ĝi, ĝis finfine, dum Rikki-tikki enspiris, ŝi ekkaptis ĝin en la buŝo, turnis sin al la veranda ŝtuparo, kaj sage fuĝis laŭ la vojeto, dum Rikki-tikki persekutis. Kiam la kobrino fuĝas por savi al si la vivon, ŝi iras kiel vipo sur la nuko de ĉevalo.

Rikki-tikki sciis, ke li devos kapti ŝin, alie la malfacilaĵoj poste rekomenciĝos. Ŝi rekte celis la longan herbaron apud la dornarbusto, kaj Rikki-tikki kurante povis aŭdi Darzion, kiu ankoraŭ kantis sian stultan triumfokanteton. Sed pli saĝa estis la edzino de Darzi. Ŝi forflugis de la nesto kiam Nagaina alproksimiĝis, kaj flirtis la flugilojn ĉirkaŭ la kapo de Nagaina. Se Darzi estus helpinta, ili eble estus turnintaj ŝin; sed Nagaina nur malaltigis la kapuĉon kaj pluiris. La momenta prokrasto tamen lasis al Rikki-tikki atingi ŝin, kaj kiam ŝi plongis en la ratotruon, kie ŝi kaj Nag loĝis, liaj blankaj dentetoj estis jam kuntiritaj en ŝia vosto, kaj li eniris kun ŝi -- kaj malmultaj mungoj, kiel eble plej maljunaj kaj saĝaj, volas sekvi kobron en ĝian truon. Estis senlume en la truo; kaj Rikki-tikki neniam sciis, kiam ĝi plilarĝiĝos kaj donos al Nagaina la spacon por turni sin kaj frapi lin. Li sovaĝi plutenis, kaj etendis la piedojn por bremsi sur la senluma deklivo de la varma, humida grundo.

Tiam ĉesis ondi la herbaro apud la faŭko de la truo, kaj Darzi diris: "Jen finiĝis Rikki-tikki! Ni devos kanti lian mortokanton. Brava Rikki- tikki mortis! Ĉar Nagaina certe mortigos lin sub la tero."

Li do kantis tre funebrecan kanton, kiun li mem tiumomente kreis, kaj ĝuste kiam li atingis la plej kortuŝan strofon la herbaro ree ondis, kaj Rikki-tikki, kovrita de malpuraĵo, trenis sin el la truo, kruron post kruro, lekante al si la lipharojn. Darzi kriete ekĉesis kanti. Rikki-tikki deskuis iom el la polvo de sia felo kaj ternis. "Entute finiĝis," li diris. "La vidvino neniam plu elvenos." Kaj aŭdis lin la ruĝaj formikoj vivantaj inter la herbotigoj, kaj ili komencis vice marŝi malsupren por ekscii, ĉu li diris la veron.

Rikki-tikki ekkuŝis sur la herbaro kaj ekdormis tie -- dormadis ĝis la malfrua posttagmezo, ĉar li jam faris malfacilan taglaboron.

"Nun," li diris, vekiĝinte, "mi reiros al la domo. Diru al la kupristo, Darzi, kaj li pludiros al la ĝardeno, ke Nagaina mortis."

La kupristo estas birdeto, kiu faras bruon tute similan al la batado de marteleto sur kupra poto; kaj tion li faras precize pro tio, ke li estas la urbo-kriisto por ĉiu bharata ĝardeno, kaj disinformas ĉiun, kiu atentas. Dum Rikki-tikki laŭiris la vojeton, li aŭdis ties "atentigajn" notojn kiel etan vespermanĝan sonorilon; kaj tiam la daŭra "Bim-bam-tok! Nag mortis! -- bam! Nagaina mortis! Bim-bam-tok!" Tio kantigis ĉiujn birdojn en la ĝardeno, kaj kvakigis ĉiujn ranojn; ĉar Nag kaj Nagaina kutimis manĝi ranojn same kiel birdetojn.

Kiam Rikki atingis la domon, Teĉjo kaj la patrino de Teĉjo (ŝi ankoraŭ ŝajnis tre pala, ĉar ŝi svenis) kaj la patro de Teĉjo elvenis kaj preskaŭ ploris super li; kaj tiun nokton li manĝis ĉion, kion oni donis al li ĝis li ne plu povis manĝi, kaj enlitiĝis sur la ŝultro de Teĉjo, kie la patrino de Teĉjo vidis lin kiam ŝi malfrunokte venis por kontroli.

"Li savis al ni la vivojn kaj al Teĉjo la vivon," ŝi diris al la edzo. "Nur pensu, li savis al ni ĉiuj la vivojn."

Rikki-tikki eksalte vekiĝis, ĉar ĉiuj mungoj malprofunde dormas.

"Ha, jen vi," li diris. "Kio ĝenas vin? La kobroj estas ĉiuj mortintaj; kaj, se ne, jen mi."

Rikki-tikki rajtis fieri pri si; sed li ne tro fieris, kaj li prizorgis tiun ĝardenon kiel tion faras mungo, per dento kaj salto kaj mordo, gis neniu kobro kuraĝis montri la kapon inter la muroj.